

maalet om at gøre nogen Forskel mellem Sparekasser og Banker var, saa vidt jeg har kunnet se af Forhandlingerne, aldeles ikke fremme i 1862, da Forslaget var til Behandling. Det, som det den Gang drejede sig om, var dels den Forret, man forudsatte, at Nationalbanken skulde beholde, og som den ogsaa fik Lov til at beholde, dels hvorvidt der ogsaa skulde være Stempelbegunstigelse for Transport af stempelfri Beviser. I de Aar, der gaa, fra Loven af 1863 blev vedtagen, til Slutningen af 70erne, da Spørgsmaalet om Sparekasser og Banker kommer op paa ny, meddeles der saa en Række af Sparekasser og Banker Stempelbegunstigelse. Det er selvfølgelig altsammen lovligt, de stilles fuldstændigt ens, det er i god Overensstemmelse med, hvad man den Gang forudsatte ved Loven af 11. Februar 1863.

Ved Sparekasselovens Behandling, som begyndte i Rigsdagssamlingen 1878—79 og som fortsattes i den paagældende Samling, indtil dens Resultat blev Loven af 28. Maj 1880, kom derimod Spørgsmaalet om en Adskillelse mellem Banker og Sparekasser meget stærkt frem. I det Forslag, som Minister Skeel forelagde i Landstinget den 24. Februar 1879, var det i § 1 udtrykkeligt fastsat, at Begunstigelserne efter Loven af 11. Februar 1863 kun skulde gives til Sparekasser, hvis Vedtægter havde faaet Indenrigsministerens Stadfæstelse, og det var i § 7 af dette Lovforslag udtrykkelig bestemt, at fremtidige Banker, som tillige drevede Sparekasseforretning, skulde ikke kunne opnaa de i § 1 nævnte Begunstigelser. Forslaget var i saa Henseende tydeligt nok. Det gjorde et bestemt Skel mellem Sparekasser, som fik den Anerkendelse, der laa i, at deres Vedtægter vare blevne godkendte af Ministeren, og paa den anden Side Banker. Men man var i Forlegenhed med de Banker, som allerede gennem en Række af Aar i Henhold til Loven af 11. Februar 1863 havde faaet Begunstigelsen, og derfor var der ogsaa allerede i det forelagte Lovforslag gjort Undtagelsesbestemmelser for disse alt bestaaende Bankinstitutioner, idet Ministeren fik Bemyndigelse til at gøre Loven anvendelig ogsaa paa dem, for saa vidt de drevede Sparekasseforretning, altsaa foretage de Lempelser, som maatte anses for nødvendige af Hensyn til Bankerne, men vel at mærke kun, for saa vidt som der kunde siges at ligge et Tilsyn i det, som Indenrigsminister Skeel da foreslog, nemlig at de ogsaa kom ind under Tilsyn, for saa vidt angik deres Sparekasseafdeling. I

Virkeligheden var der i dette Lovforslag ikke Tale om noget Tilsyn. Det er jo bekendt, at Sparekasseinspektøren først kom ind under Forhandlingen af Forslaget. Han var oprindelig ikke foreslaaet, og Kontrollen med Sparekasserne og Bankernes Sparekasseafdeling laa kun deri, at deres Vedtægter blev godkendte af Indenrigsministeren, deres Regnskaber aflagte efter et bestemt Skema og indsendte til Ministeren. Men Lovforslaget blev, som sagt, meget forandret, og denne Bestemmelse i § 1 gik til Dels ud, i hvert Fald ud af § 1, og her kom en Bestemmelse ind om Sparekasseinspektøren. Den Vanskelighed, som der var med Hensyn til de bestaaende Bankinstitutioners Ret til Stempelbegunstigelse, løste man paa den Maade, at man gav Indenrigsministeren Bemyndigelse til for 10 Aar ad Gangen at forlænge den Stempelbegunstigelse, de havde haft, inden Sparekasseloven af 28. Maj 1880 blev given; og i Henhold til denne Bestemmelse, som nu findes i Sparekasselovens § 11, har der været givet de til forskellige Tider bestaaende Bankinstitutioner, som drive Sparekasseforretning, en Forlængelse af de Begunstigelser, som de i tidligere Tider havde faaet. Ved Generaldirektoratets Skrivelse af 31. August 1882 fik saaledes en Række af Bankinstitutter, som jeg ikke skal nævne her — det er der ingen Fornøjelse ved — disse Begunstigelser indtil 1. Januar 1891. Ved Skrivelse af 31. Marts 1891 forlængedes de saa til 1. Januar 1901, og endelig ved Skrivelse af 3. April 1901 fik de paa ny Forlængelse til Udgangen af Aaret 1910.

Det vil saaledes ses, at der for saa vidt i Øjeblikket ikke er meget at gøre med Hensyn til Bankinstitutioner, der have faaet disse Begunstigelser, som der ikke kan være nogen som helst Grund til at antage, at man kan fratage dem den Ret, de have indtil 1911 at fortsætte med deres Sparekasservirksomhed paa de Betingelser, hvorunder de hidtil have kunnet drive den. Og for saa vidt man havde holdt sig til dette alene, i Henhold til § 11 i den gældende Sparekasselov om Stempelbegunstigelser, var der intet at bebrejde Administrationen. Men med hvilken Ret man har faaet ny Banker med, saa at ogsaa Banker, der ere oprettede, siden Sparekasseloven kom, ere tagne med ind under denne Bestemmelse i Sparekasselovens § 11, saa at man har givet dem efterhaanden først Stempelbegunstigelser og senere Forlængelser, er mere tvivlsomt. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke kunnet